

U S N E S E N Í

Vrchní soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 10. října 2017 odvolání **obžalovaného D. P., nar., a poškozené N. N., nar.**, proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. června 2017, sp. zn. 46T 1/2017, a rozhodl **t a k t o:**

Podle § 256 tr. řádu se obě podaná odvolání **zamítají**.

O d ů v o d n ě n í:

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 6. června 2017, sp. zn. 46T 1/2017 byl obžalovaný D. P. uznán vinným ze spáchání zločinu znásilnění podle § 185 odst. 1, alinea první, odst. 2 písm. a), b), c) tr. zákoníku, přečinu sexuálního nátlaku podle § 186 odst. 1 alinea první, odst. 3 písm. a) tr. zákoníku a zločinu výroby a jiného nakládání s dětskou pornografií podle § 192 odst. 1, odst. 3 alinea první, odst. 4 písm. b) tr. zákoníku. Podle § 185 odst. 2 tr. zákoníku, a za použití § 43 odst. 1 *(ve vyhotovení uvedeno § 43 odst. 2)* tr. zákoníku byl za tyto trestné činy odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání dvou let, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání tří let. O nároku uplatněném poškozenou N. N. bylo rozhodnuto tak, že podle § 228 odst. 1 tr. řádu byl obžalovaný uznán povinným uhradit jí nemajetkovou újmu v penězích ve výši 30.000,-Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05%, běžícím od právní moci rozsudku, a ve zbytku byla poškozená odkázána na občanskoprávní řízení podle § 229 odst. 2 tr. řádu.

Podle skutkových zjištění nalézacího soudu spočívala trestná činnost obžalovaného v tom, že

přestože znal skutečný věk poškozené, tedy věděl, že jí je 16 let

1) dne 25. 01. 2016 v Praze 10, v bytě v místě trvalého bydliště poškozené N. N., nar., během návštěvy u poškozené požadoval po ní pohlavní styk, který odmítala, a jelikož poškozené vyhrožoval, že jí do bytu přinese drogy, aby ji tak kompromitoval, případně, že se může stát něco jejím rodičům, nechala se svléknout, a poté z obavy, že obžalovaný splní své výhrůžky ohledně drog, strpěla, přestože se ho snažila odstrčit, aby obžalovaný na ní vykonal pohlavní styk formou vaginální soulože, a to jednou u ní v pokoji a jednou na gauči v obývacím pokoji, přičemž nebral ohledy na to, že poškozená plakala, bolelo ji to, krvácela a říkala mu, že to nechce, a následně, když poškozená uvařila kávu, o kterou obžalovaný požádal a tuto kávu nesla na kuchyňský stůl, chytil ji zezadu za boky a opětovně na ní vykonal pohlavní styk formou soulože, přičemž schopnost fyzicky se bránit byla u poškozené ztížená, neboť dne 19. 01. 2016 podstoupila operaci kloubu palce u levé nohy

2) v přesně nezjištěné době, přibližně ke konci měsíce února 2016, v nočních hodinách v pokoji Hostelu Milánská, Praha 4, kde trávil noc společně s poškozenou N. N., nar., přišel za poškozenou do koupelny, kde se sprchovala a požadoval po ní sex, přičemž vytáhl tzv. kobercový nůž a vyhrožoval jí, že v případě, že s ním nebude mít pohlavní styk, pobodá ji, případně se může stát něco jejím rodičům, a proto poškozená z obavy o své zdraví a život se nechala obžalovaným nejdříve umýt, a poté s ním šla do pokoje, kde na posteli na ní opakovaně dvakrát za sebou vykonal pohlavní styk formou soulože, při kterém jí držel ruce za zády, aby se nemohla bránit, a tak učinil, přestože plakala, neboť ji to bolelo,

3) v přesně nezjištěné době v první polovině měsíce března roku 2016 požadoval po poškozené N. N., nar., pod hrozbou, že by se mohlo něco stát jejím blízkým, nebo, že by jí mohla zemřít kočka, zaslání fotek, na kterých je nahá, čemuž poškozená z obavy o zdraví svých blízkých vyhověla, sama pořídila požadované fotografie a nejprve obžalovanému zaslala fotografii, na které je oblečená v kalhotkách a podprsence, na to jí obžalovaný sdělil, že toto mu nestačí a požadoval akty, a následně poškozená pořídila fotografie - akty, na kterých je nahá, jsou jí vidět prsa, intimní partie a obličej a obžalovanému zaslala asi 8 - 10 fotografií na facebook do messengeru a do e-mailu danskw@seznam.cz, a dne 12. 03. 2016 pod hrozbou, že zveřejní fotky poškozené na facebooku, tuto přinutil, aby přijela k němu do bytu na adresu Elišky Přemyslovny 442, Praha 5, kde opět požadoval po poškozené sex, kdy jí uvedl, že jeden sex maže jednu fotku, přičemž poškozená sex odmítla, přesto na ní na posteli obžalovaný vykonal vaginální soulož, i když měla poškozená menstruaci, následně poté, co se poškozená osprchovala, vypustil obžalovaný v bytě své psy, kterých se poškozená bála, a proto nemohla z bytu odejít, a obžalovaný poškozenou spoutal pouty za hlavou a opětovně na ní v obývacím pokoji přes její odpor vykonal vaginální soulož, a poté, co se s ním poškozená dne 13. 03. 2016 rozešla, ze vzteku vložil na facebookový profil poškozené, ke kterému znal heslo, tři fotografie, na kterých jsou vidět prsa a přirození N. N. a tyto fotografie rovněž zaslal svému kamarádovi T. N.

Shora citovaný rozsudek Městského soudu v Praze napadli v zákonné lhůtě **odvoláním** obžalovaný a poškozená.

Odvolání **obžalovaného** směřující do všech výroků napadeného rozsudku odůvodnila jeho obhájkyň. Obžalovaný v něm deklaroval, že trvá na tom, že uvedené činy nespáchal a nebylo ani prokázáno, že by byly naplněny všechny znaky jejich skutkové podstaty. V situaci tvrzení proti tvrzení namítl existenci důvodných pochybností ve svůj prospěch s tím, že zde není žádný přímý důkaz ani řada nepřímých důkazů tvořících jednotlivý celek, z něhož by bylo možno dovodit prokázání jeho viny a bylo třeba uplatnit zásadu in dubio pro reo a obžaloby ho zprostit.

Vytkl, že je mu k tíži přičten věk poškozené, ač jsou dle něj dány závažné okolnosti, jimiž je tato nepříznivá okolnost vynulována. Označil za ně zejména neznalost tohoto věku, nezkušenost obou účastníků a vztah nikoli na úrovni přátelství, ale lásky.

K tomu dále uvedl, že setrval a kategoricky vinu popírá. Ke změnám ve svých výpovědích argumentoval svojí legitimní možností výpověď měnit a zvolit si způsob své obhajoby. Porovnávání jeho výpovědí označil za právně nesprávné s tím, že nebylo přihlíženo k okolnostem, za nichž byly učiněny, jak dále rozebíral v obsáhlé polemice se závěry nalézacího soudu s tím, že při první výpovědi v přípravném řízení byl ochoten udělat cokoli, aby

byl propuštěn domů. Později vypovídal již v jiné atmosféře, což neznamená, že vypovídal účelově, naučeně a nepravdivě. Výpověď v hlavním líčení byla ovlivněná jeho emočním vypětím v návaznosti na jeho problémy ve stresových situacích, jimiž trpí od dětství, jak bylo dokládáno.

Potvrdil, že měl s poškozenou vztah s tím, že k intimním stykům docházelo s jejím legálním souhlasem, nikoli tak, jak je mu kladeno za vinu.

Vyjádřil nesouhlas s hodnocením výpovědi své matky, která podpořila jeho tvrzení, že byl iniciátorem rozchodu, a to z důvodů, které uvedl ve svém výslechu a o nichž hovořila nejen jeho matka, ale i svědek Dominik Vávra. Šlo o obtěžování, lhaní a vymýšlení s tím, že se mu zdála poškozená nebezpečná tak, jak v jeho prospěch dle jeho názoru svědčily i výpovědi jejích kamarádek a známých, které dokreslují charakter, povahové vlastnosti poškozené i její projevy, jak je dále rozvádí i s poukazem na rozpory v jejích výpovědích s tím, že výmysly, které uplatňovala, nejsou běžné. Za důležité označil i jak poškozená referovala ve svém okolí o svých zážitcích v intimní oblasti. Takto podrobně vyhodnotil průběh výpovědi svědků jako pozitivní ve svůj prospěch, byť šlo převážně o svědky na straně obžaloby.

Znovu pak zdůraznil, že ve věci jde o situaci proti sobě stojících tvrzení s možnou aplikací zásady in dubio pro reo, aby zopakoval, že se jednání kladeného mu za vinu nedopustil, přičemž znovu popřel jakýkoliv sexuální styk v domácnosti jeho matky s tím, že znalost tohoto prostředí bylo možno získat např. z internetu ve smyslu nejen jeho vlastní výpovědi, ale i výpovědi jeho matky a synovce Dominika.

Obdobně setrval na tvrzení, že neznal věk poškozené s tím, že vycházel z jejího tvrzení a vzezření, neviděl ho na facebooku, kde v řadě případů nejsou ani pravdivé údaje.

Dále znovu podrobně rozváděl vlastní tvrzení stojící proti tvrzením poškozené s tím, že lze nalézt řadu obhajujících faktorů v jeho prospěch stejně jako pro poškozenou. Uplatnění zásady in dubio pro reo bylo za této situace dle obhajoby obžalovaného na místě a bylo by i spravedlivé.

Obžalovaný dále rekapituloval závěry znaleckých posudků s tím, že tyto jsou u poškozené podkladem pro negativní závěry ve vztahu k obžalovanému, ač z nich nelze jednoznačně dovodit pravdivost či neupravenost příp. nezkreslenost prožitků, ať již faktických či vymýšlených. K vlastnímu znaleckému zkoumání poukázal na popis své osoby matkou i synovcem, přičemž vytkl, že k tomu byl zamítnut návrh na výslech dalšího člena domácnosti, jeho současné přítelkyně. Pro rozpor v tvrzení jeho blízkých a znaleckých závěrů a i s poukazem na lékařskou zprávu MUDr. Dědiny měl dle jeho názoru soud I. stupně přistoupit k vypracování revizního znaleckého posudku nebo v hodnocení postupovat ve smyslu zásady in dubio pro reo. Obžalovaný tak i ve svém odvolání navrhl revizní znalecké posudky i výslech své přítelkyně.

Znovu se pak vrátil ke svému projevu u hlavního líčení s tím, že byl poznamenaný stresem, aby projev poškozené ze svého pohledu charakterizoval jako suverénní, útočný a pomstychtivý. K tomu uvedl, že na poškozenou nechce tzv. nasazovat, byť mu ublížila a ubližuje, avšak brání se krivému nařčení.

K otázce fotografií poškozené a jejich použití zpochybnil i výpověď svědka T. N. poukazem na jeho osobu i na mezi nimi panující nevraživost a žárlivost. Obžalovaný ve svém odvolání znovu popřel tvrzení tohoto svědka.

Obžalovaný dále ve svém odvolání vyjádřil domněnku, že ve věci nebylo možno spolehlivě rozhodnout a pokud bylo rozhodnuto, pak měla být uplatněna zásada in dubio pro reo. Vytkl vady nedostatečně a nesprávně zjištěného skutkového stavu, na němž je založen rozsudek soudu I. stupně, nesprávné právní posouzení, nesprávný výklad i aplikaci trestního zákona a procesní vady. Soud I. stupně podle něj náležitě nepřihlédl ke všem rozhodným skutečnostem a učinil nesprávné výroky. V důsledku nezohlednění všech relevantních skutečností pak byla dle jeho názoru porušena zásada in dubio pro reo a do důsledku i zásada rovnosti účastníků, došlo také k zásahu do práva obžalovaného na spravedlivý proces.

K uloženému trestu obžalovaný ve svém odvolání uvedl, že byť mu byl uložen na samé dolní hranici trestní sazby a s podmíněným odkladem, je výše trestu nespravedlivá. Na základě provedeného dokazování nebylo možné dospět k jednoznačnému závěru o jeho vině. Uložený trest podle něj neodpovídá všem okolnostem i jeho osobě, označil ho za nezákonný.

Obdobně v souvislosti s výše uvedeným označil za nesprávné a nespravedlivé i výroky, jimiž bylo rozhodnuto o uplatněných nárocích poškozené.

Závěrem obžalovaný navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a obžaloby ho zprostil, případně věc vrátil soudu I. stupně k novému projednání.

I **poškozená** odůvodnila podané odvolání prostřednictvím své zmocněnkyně a takto je směřovala do výroku o náhradě nemajetkové újmy s tím, že má uplatněný nárok ve výši 500.000,-Kč za adekvátní míře způsobené újmy, a to zejména se zohledněním znaleckých závěrů, jež stručně shrnula shodně jako závěry soudu prvního stupně. Vytkla napadenému výroku i formální vadu ve formulaci, že je obžalovaný povinen „uhradit“ nemajetkovou újmu, zatímco se jedná o náhradu újmy.

Poukázala na ustanovení § 2958 a 2956 NOZ i Metodiku Nejvyššího soudu s tím, že znaky duševních útrap byly naplněny, když prožívala trýzeň, strach a utrpení, negativně vnímala stres, znepokojení, pocit ponížení apod.

Vzhledem k tomu, že u ní znalci shledali vznik posttraumatické stresové poruchy a mají za to, že se s předmětným zážitkem dosud nevypořádala, označila za zřejmé, že je zážitkem traumatizována a cítí značné duševní útrapy.

S odkazem na ustanovení § 2957 uvedla, že při určování výše náhrady měl být zohledněn její věk i skutečnost, že se u ní jednalo o první zkušenost v intimní oblasti, která může mít zásadní vliv na její další partnerské vztahy, jakkoli se v současné době nijak zásadně nedeklaruje.

Z těchto důvodů navrhla zrušení napadeného výroku a změnu spočívající v přiznání náhrady nemajetkové újmy plně v uplatněné výši.

Vrchní soud v Praze shledal, že včas podaná odvolání byla podána osobami oprávněnými a jejich odůvodnění mají zákonné náležitosti.

Ve veřejném zasedání, konaném o podaných odvoláních, obhájkyň obžalovaného zopakovala a rozvedla stěžejní argumenty z písemného odůvodnění s tím, že za této situace není možné obžalovaného odsoudit. Obžalovaný nad rámec přednesu své obhájkyň ničeho neuvedl.

Zmocněnkyně poškozené s odkazem na písemné vyhotovení odvolání poukázala i na aktuální situaci poškozené s tím, že odbornou péčí bude potřebovat ještě alespoň několik měsíců. Obhajobou namítanou absenci příčinné souvislosti označila za doloženou znaleckými závěry i dokazováním v průběhu celého řízení. Závěrem uvedla, že náhrada nemajetkové újmy by měla být vyšší podle úvahy soudu.

Státní zástupkyně Vrchního státního zastupitelství v Praze se ve veřejném zasedání vyjádřila k podaným odvoláním. Zhodnotila napadený rozsudek jako správný ve všech jeho výrocích a navrhla zamítnutí obou odvolání pro nedůvodnost.

Vrchní soud v Praze přezkoumal podle § 254 odst. 1 tr. řádu zákonnost a odůvodněnost všech výroků rozsudku, proti nimž byla podána odvolání, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad, přičemž by přihlížel i k případným vadám, které nebyly odvoláními vytýkány, pokud by mohly mít vliv na správnost výroků, proti nimž odvolání směřovala, a takto shledal obě podaná odvolání nedůvodnými.

Pokud jde o řízení, jež napadenému rozsudku předcházelo, odvolací soud se přesvědčil, že v řízení nebyly zjištěny vady, které by mohly mít vliv na správnost či zákonnost rozhodnutí a které by samy o sobě měly vést ke zrušení napadeného rozhodnutí. Nebylo zjištěno, že by v přípravném řízení nebo v řízení před soudem byla porušena procesní ustanovení v té míře, že by se jednalo o podstatnou vadu řízení ve smyslu § 258 odst. 1 písm. a) tr. řádu. Právo obžalovaného na obhajobu bylo zcela zachováno.

Z hlediska ustanovení § 2 odst. 5 tr. řádu tak byly řádně provedeny všechny potřebné a zřejmě i reálně dosažitelné důkazy, které mohly k objasnění skutkového stavu věci přispět a nalézací soud si tak vytvořil patřičný skutkový základ pro svoje rozhodnutí.

K odvolacím námitkám, že soud prvního stupně neprovedl navrhované potřebné důkazy, je zcela na místě uvést, že se soud těmito návrhy zabýval a náležitě zdůvodnil, z jakých důvodů dokazování nedoplňoval. Je věcí soudu prvního stupně, aby v rámci dokazování vyhodnotil, které důkazy pro své rozhodnutí potřebuje a které nikoliv, přičemž argumentace soudu prvního stupně je naprosto přiléhavá. Také pokud byl aktuálně vznesen návrh na pořízení revizního znaleckého posudku ve vztahu k posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, klinické psychologie a sexuologie, má soud odvolací sice za pochopitelné, že se obžalovaný snaží z jeho pohledu nepříznivé závěry znaleckého posudku zvrátit, ale ani v této části nemohou jeho námitky obstát. Vrchní soud shledal, že městský soud měl k dispozici řádný znalecký posudek, který stvrdil i u soudu slyšený znalec, přičemž současně reagoval i na obhajobu obžalovaného, se kterou se vypořádal tak, jak je uvedeno v napadeném rozsudku. Za této situace nelze nalézacímu soudu vytknout, neměl-li pochybnosti o závěrech tohoto znaleckého posudku, jež vycházely z komplexního hodnocení stavu obžalovaného k době spáchání jednání. Ryze subjektivní dojem, který má z obžalovaného jeho současná přítelkyně by v této konkurenci obstát nemohl, současně by se ani jinak nemohla vyjádřit k dříve proběhlým událostem tak, jak výstižně uvedl již nalézací soud. Proto byly zamítnuty i návrhy na doplnění dokazování uplatněné v odvolacím řízení.

Okolnosti svědčící proti obžalovanému byly již nalézacím soudem objasňovány se stejnou pečlivostí jako okolnosti svědčící v jeho prospěch, shromážděné důkazy městský soud pak hodnotil v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 tr. řádu, tedy nejen jednotlivě, ale i v jejich souhrnu a ve všech vzájemných souvislostech. Je třeba akceptovat, že po takto provedeném dokazování neměl soud prvního stupně o trestné činnosti obžalovaného žádné pochybnosti.

Soud prvního stupně také v odůvodnění napadeného rozsudku, které odpovídá kritériím § 125 odst. 1 tr. řádu, vyložil, o které důkazy svá skutková zjištění opřel a jakými úvahami se řídil při jejich hodnocení, vypořádal se též s argumenty obhajoby obžalovaného, takže odvolací soud - tím spíše, že odvolací námitky v podstatě jen opakují obranu obžalovaného uplatněnou již v hlavním líčení, se kterou se městský soud jasně a zcela přijatelně vypořádal – pro stručnost především odkazuje na odůvodnění napadeného rozsudku, kde je vše podstatné uvedeno.

Pokud tedy nalézací soud v souladu s jednou ze stěžejních zásad našeho trestního řízení, a to zásadou volného hodnocení důkazů, dospěl k výše uvedeným závěrům, bylo třeba akceptovat, že soud prvního stupně o trestné činnosti obžalovaného žádné pochybnosti nemá. Závěr o věrohodnosti tvrzení poškozené přitom učinil s plným vědomím souvislostí případu, především při pečlivém vyhodnocení důkazů ji podporujících, které našel nejen ve výpovědích svědků D. S. a T. N., ale především v prvotní procesně použitelné výpovědi obžalovaného, jejíž pozdější změny v kontextu hodnocení všech důkazů jako věrohodné neobstály.

Podle názoru odvolacího soudu městský soud nepochybil, pokud své skutkové závěry o vině obžalovaného založil především na usvědčujících výpovědích poškozené a prvotní výpovědi obžalovaného i na dalších důkazech, včetně znaleckých posudků a výpovědích znalců, v písemném odůvodnění napadeného rozhodnutí podrobně reprodukováných, které hodnotil jak ve vzájemné provázanosti, tak je podrobil i podrobnému rozboru z pohledu

věrohodnosti, míry pravděpodobnosti a důkazní podloženosti jednotlivých relevantních tvrzení. Bezpečný základ pro svá skutková zjištění a pro závěr o vině získal po logickém zhodnocení všech před ním provedených důkazů, přičemž jeho vnitřní přesvědčení bylo založeno i na vlastních dojmech získaných i z osobního vystoupení obžalovaného a poškozené, tedy s plným uplatněním zásady bezprostřednosti tak, jak je soud prvního stupně velmi podrobně a až nadstandardně rozebral v odůvodnění svého rozhodnutí. Zjevně účelové změny ve výpovědích obžalovaného takto nemohly obstát, přičemž má soud odvolací za zcela nadbytečné opakování pregnantní argumentace soudu prvního stupně, který správně vystihl ty momenty, jimiž obžalovaný své pozdější výpovědi sám diskreditoval. Původní doznání obžalovanému samozřejmě ztížilo pozdější popření jím uváděných skutečností a rozhodně nelze přisvědčit odvolacím námitkám ke kvalitě jeho výpovědi v hlavním líčení tam, kde v ní obžalovaný uváděl i zcela jiné skutečnosti než ve své druhé výpovědi z přípravného řízení. Výskyt i přímo opačných tvrzení namítaný ostych z atmosféry v jednací síni u hlavního líčení rozhodně nevysvětlí, naopak v tomto bodě je reakce obžalovaného na dotazy k rozporům poměrně výmluvná.

Vrchní soud takto zjistil, že nalézací soud učinil správná a úplná zjištění, že obžalovaný jako trestně odpovědný pachatel se na místě a v čase, náležitě specifikovanými ve výroku o vině odvoláním napadeného odsuzujícího rozsudku, dopustil způsobem konkretizovaným v rozsudečném výroku na sebe úzce a bezprostředně navazujícího jednání vůči poškozené, negativně zasahujícího především do její sexuální sféry.

V této souvislosti odvolací soud připomíná též významnou procesní zásadu, že pokud soud prvního stupně postupoval při hodnocení důkazů důsledně právě podle ustanovení § 2 odst. 6 tr. řádu a učinil logicky odůvodněná skutková zjištění, nemůže odvolací soud podle § 258 odst. 1 písm. b) tr. řádu napadený rozsudek zrušit jen proto, že popřípadě sám na základě svého přesvědčení hodnotí tytéž důkazy s jiným v úvahu přicházejícím výsledkem. V takovém případě totiž nelze napadenému rozsudku vytknout žádnou vadu ve smyslu citovaného ustanovení (srov. č. 53/1992-I. Sb. rozh. trest.).

Hodnocení důkazů je tedy především doménou soudu prvního stupně, před kterým byly provedeny, a k jejich přehodnocení, jehož se obžalovaný domáhal v rámci svého odvolání, nebyl v daném případě žádný prostor. Do individuální rozhodovací pravomoci a závažné individuální odpovědnosti nalézacího soudu za spravedlivé a zákonné rozhodnutí nebylo možno jakkoli zasahovat tam, kde bylo postupováno důsledně podle výše citovaného ustanovení.

Ani pokud jde o právní kvalifikaci obžalovanému prokázaného jednání, nezjistil soud odvolací žádného pochybení v jeho neprospěch.

Obdobně je tomu s trestem uloženým na samé spodní hranici zákonné trestní sazby. Ten rozhodně nelze označit za nepřiměřeně přísný, a to již vůbec ne v situaci, kdy byl podmíněně odložen na nikterak dlouhou zkušební dobu v délce jen tří let.

Pokud odvolací soud zjistil v písemném vyhotovení rozsudku pochybení v označení ustanovení o úhrnném trestu, kdy byl namísto ustanovení § 43 odst. 1 tr. zákoníku uveden odstavec druhý, jež náleží k trestu souhrnnému, přesvědčil se současně, že vyhlášen byl rozsudek bezvadně tak, jak vyplývá nejen z písemné protokolace, ale i zvukového záznamu z hlavního líčení. Jde tedy toliko o písařskou chybu, kterou soud prvního stupně napraví postupem předpokládaným ustanovením § 131 tr. řádu.

Korespondujícím s výrokem o vině shledal soud odvolací také rozhodnutí nalézacího soudu o uplatnění nároku poškozené.

Obsahově, i když je tato pasáž odůvodnění stručnější, navazuje na všechny specifické okolnosti případu tak, jak jsou hodnoceny i na dalších místech napadeného rozsudku a našly svůj odraz jak ve výroku o vině, tak ve výroku o uloženém trestu.

Naopak poškozená ani ve svém odvolání kromě obecných odkazů především na aktuální úpravu a její výklad nijak konkrétně nespecifikovala, proč by jí měla být přiznána právě požadovaná o tolik vyšší částka, jež je tak podle všeho výsledkem jejího zcela subjektivního náhledu na věc, když jí uváděné skutečnosti již nalézací soud ve svých úvahách zohlednil.

V této souvislosti nelze zapomenout ani na to, že se poškozené nepochybně dostalo zadostiučinění především i vyslovením viny obžalovaného, kterému byl uložen trest za to, co jí způsobil.

Ke zpochybněnému použití výrazu uhradit je možno uvést, že se jedná o zcela standardní výraz spojený s povinností k placení peněžité částky a proto odvolací soud neshledal žádného závažného důvodu k zásahu do této formulace.

Soud nalézací pak nijak nepochybil ani v otázce běhu úroku z prodlení, neboť zde byl vázán návrhem poškozené.

Plně v souladu s ustanovením § 229 odst. 2 tr. řádu byla poškozená ve zbytku uplatněného nároku odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních.

Z výše uvedených důvodů nezbylo, než obě podaná odvolání jako nedůvodná podle § 256 tr. řádu zamítnout.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e n í** další řádný opravný prostředek přípustný.

Za splnění podmínek § 265a a § 265b trestního řádu však lze proti němu podat dovolání, a to ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud České republiky. Právo podat dovolání přísluší nejvyššímu státnímu zástupci pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch odsouzeného, a dále odsouzenému pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Odsouzený tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání odsouzeného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 trestního řádu) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z

jakých důvodů dovolatel napadá a čeho se domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) - l) trestního řádu nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch odsouzeného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Praze dne 10. října 2017

Předseda senátu:
JUDr. Zdeněk Sovák v. r.

Vypracovala:
Mgr. Vanda Čínková v. r.

Za správnost vyhotovení:
Tereza Petrová